

• Det næsten skoldende varme vand hældes over hovedet på den der skal masseres enten fra små plastikskåle eller fra en flot kande. Foto: Matthew Carson/Flickr

Hamam - ikke helt so

Det er værd at tage imod invitationen til at opleve et ægte algerisk dampbad – med dertilhørende

ALGERIET

Jakob Øster rejser@bt.dk

Indgangen til den lille lokale hamam i den algeriske kystby Oran syner ikke af meget. Det er fredag aften, og efter fredagsbønnen går mange lokale mænd i dampbad. Jeg selv er en rødhåret, kristen dansker på vej ind til mit livs første algeriske hamam.

Med familien er jeg på tur rundt i det nordlige Algeriet. De andre er blevet hjemme på hotellet og uden at kende til normal badstuepli på disse kanter står jeg nu alene med min fedtede, lille plasticpose med badesager i hånden og let bankende hjerte og prøver at tage mod til mig og gå ind for at se, hvad den dunkle kakkelgang bag indgangen mon gemmer.

En stor knægt bag disken i det store lokale, der, gør det ud for både reception og omklædningsrum, betragter mig forundret, som om jeg

er den underligste gæst, han nogensinde har set.

»120 dinarer« – svarende til ca. fem danske kroner – bekendtgør knægten og løber fluks ud for at hente sin far, der viser sig at være selveste bademesteren. Bademesteren er en mand af mange ord. Mange franske ord, der kommer lynhurtigt ud af munden på ham. Jeg bliver, så vidt jeg forstår, anvist en plads ved en af hynderne på omklædningsrummets kakkelbeklædte stenbænke og en knage, hvor jeg kan hænge mit tøj.

Snart efter står jeg, præcis som naturen har skabt mig, med mit håndklæde i hånden og glør lidt forvirret hen mod døren ind til selve damprummet. Lykkelig uvidende om, at tingene i denne hamam ikke fungerer helt som i en dansk svømmehal. – Hvad laver De dog? – spørger bademesteren bestyrtet, idet han muligvis slår den algeriske rekord i timerløb fra spanden med sort- og hvidternede palæstinensertørklæ-

der og hen til min nøgne krop. 'Du skal da være tildækket,' nærmest råber han, hvorefter han, formentlig overbevist om min totale udelighed, stikker sin hånd ned på min ene balle og med en snedig foldeteknik selv går i gang med at fastgøre tørklædet om livet på mig.

Badebukser en god idé

Med det ikke særligt solidt monterede tørklæde går jeg ind i dampbadet. I det første rum sidder fire trivelige mænd, som selvfølgelig alle viser sig at være iført badebukser frem for tørklæder. I det bagerste rum sidder kun en enkelt, også trind, algerier med et ordentligt mujahedinerskæg og pøser fra et kar varmt vand over sin store krop med en lille plastikskål. Jeg sætter mig ved et af rummets andre varmtvandskar og tænker, at jeg hellere må prøve at gøre det samme som ham. Ud over at jeg, i modsætning til min nye hamamkammerat, hverken er i besiddelse af shampoo eller sæbe, som

det nu går op for mig, at jeg selvfølgelig burde have medbragt. Jeg er i tvivl om, om det tørklæde, jeg har lånt må blive vådt, men begynder, i mangel på bedre ting at tage mig til, at pøse varmt vand over min krop. Med lukkede øjne mærker jeg i det samme øjeblik en fedtet substans i mit hår, og det går op for mig, at min trinde ven uopfordret er ved at sponser mig med afsindige mængder hårshampoo. Det svier i øjnene, da lidt af sæben finder derind, og jeg skyller som en sindssyg med det brandvarme vand, mens en eller anden, som jeg tror er min nye, tykke ven, råber noget ind i mit øre.

Da jeg igen er i stand til at åbne øjnene, går det op for mig, at det er bademesteren himself, der er kommet ind til os, og hvis læber nu befinder sig omkring en centimeter fra mit venstre øre. Myndigt udslynger han en lind strøm af franske gloser. 'Nu' og 'interdit' er de to gennemgåede ord – 'nøgen' og 'forbudt'. Imens viser han med ivrige fagter, hvordan

jeg, når jeg er færdig, skal beholde det nu sjaskvåde klæde på, indtil jeg har påført mig mine underdreng.

Spiller spillet

Jeg pøser mere varmt vand over mit hoved i et patetisk forsøg på at lade, som om jeg ved, hvad jeg laver. Kun for igen at mærke endnu en lind strøm af fedtet substans rende ned over mit allerede usædvanligt rene hår. – Regardez-moi, se mig – råber min dampbadskammerat, der øjensynligt gerne vil vise mig, hvad jeg skal gøre, mens han bliver ved med at hælde shampoo i håret på mig. – Jeg kan ikke – svarer jeg skrækslagen med sæben flydende ned over mit ansigt, mens jeg desperat fornemmer, at det interimistisk foldede tørklæde om min lænd er ved at glide op. Jeg holder en hånd for panden for at forhindre at få mere sæbe i øjnene, hvilket får min nye ven til at smide vand i ansigtet på mig ind under hånden, så jeg kan komme til at se hans instrukser. – Regardez-

• Oran har meget mere end blot dampbade. Der er gode hoteller til fornuftige priser og masser af oplevelser til dagtimerne.

• En rødhåret, kristen dansker på opdagelse i Algeriet.

• Massage udføres ofte af en massør med stort korpus. Foto: Jakob Oester

• Oran er en charmerende kolonistilsby med charmerende gader. Den besøgte Hamam ligger i en af sidegaderne. Jakob Oester

REJSEINFO

• ALGERIET

Transport: Fly til hovedstaden Algiers fra København koster retur fra 1.500 kr. Der går tog mellem hovedstaden Algiers og Oran. Tøget tager 4,5 time og en billet på første klasse koster 45 kroner pr. vej. Pladsreservation koster yderligere 90 øre pr. voksen og det anbefales at købe denne et par dage i forvejen.

Ophold: Udmærkede mellemklassehoteller fås for omkring 500 kr. pr. værelse pr. nat i både Oran og Algiers.

Visum: Fås på Algeriets ambassade i Hellerup og koster 650 kr. Visum kræver dokumentation for at alle hotelovernatninger i landet forinden er booket. Søg i god tid for det tager 14 dage at udstede visummet fra ansøgningen inkl. nødvendige dokumenter er godkendt.

Om i en svømmehal

massage – men der er også pinlige faldgruber undervejs

moi – brøler manden igen, hvorefter jeg nødtørftigt tvinger mit ene øje på klem. Med fingerspidserne boret ned i sit eget hår demonstrerer han, hvordan han mener, jeg skal massere mig selv i hovedbunden. Efterfulgt af en kraftig gubben af bryst, arme og lår. – Oui oui – fremstammer jeg og må igen lukke det indtil for nylig halvt åbne øje. Muligvis en fejl, for straks går min araberven i gang med selv brutalt at gubbe mig over hele kroppen, præcis som han netop har demonstreret.

Gnubbet af en araber

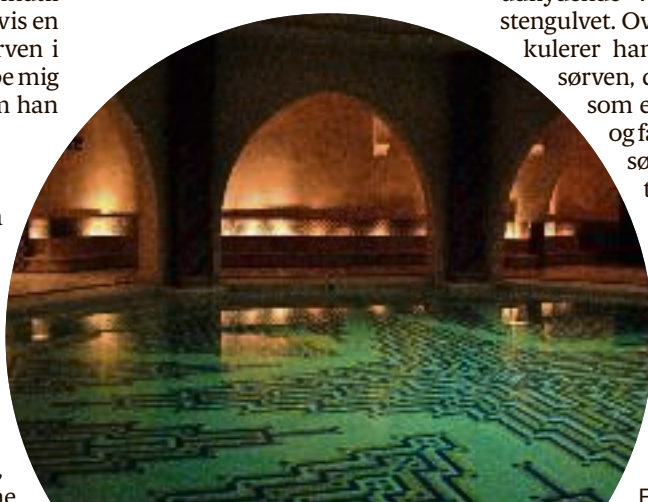
Og således sidder jeg. Alene på et stengulv i det nordvestlige Algeriet, tørklædemillimeter fra kun at være iført bar mås, mens jeg bliver brutalt gubbet af en araber med mujahedinerskæg; en mand, som jeg for omkring fem minutter siden ikke anede eksisterede. Af frygt for, hvad den særdeles hjælpsomme

mand ellers kan finde på at foretage sig med min spinkle krop, går jeg straks i gang med at gubbe mig selv, som om det gjaldt mit liv.

Jeg kommer i tanker om, at mine badebukser hænger i min pose ude på knagen. Badebukser, som jeg de første kaotiske minutter bare

kunne have taget på i stedet for det svært håndterbare klæde. Jeg går ud for at hente dem, ihukommende at jeg nok hellere må foretage en diskret omskiftning.

På vej derud passerer jeg det forreste damprum. På gulvet ligger en mand fladt på maven med sin udflydende vom mast ned mod stengulvet. Oven på hans ryg spankulerer hans kæmpestore massøren, der har en brystkasse som en vægtløfter. – Kom og få massage – siger massøren, mens hans udtrådte ven præsterer at sende mig et smil. Nu, iført bade-

• »Kom nærmere min ven«. Vandet i de fleste hamamer er så varmt, at man næsten bliver skoldet. Foto: RS/Flickr

bukser og funderende over, om min rejseforsikring mon dækker brækket ryg i forbindelse med at blive jokket på i et algerisk bad, går jeg tilbage til massagedrengene. Mit rejsemotto har altid været, at man skal prøve alting mindst én gang, og jeg håber ikke, jeg her udfordrer skæbnen en tand for langt.

– Doucement sil vous plait, vær sød at være forsigtig – siger jeg bedende til massøren, som viser sig at hedde Mustafa Daku og ganske rigtigt er vægtløfter.

Smertefuld oplevelse

Mustafa starter med at bore sine fingre voldsomt ned i min nakke og min hovedbund. Det føles, som om han klemmer direkte om nerverne, og jeg må bide mig i læben for ikke at skrike. Så tager han pludselig fat med begge hænder om mit hoved og drejer det abrupt, hvad der føles som mindst en halv omgang, mens min nakke lyder som små kviste, der knækker. – Det er nok. Det er

nok – skriger jeg, men det er det selvfølgelig overhovedet ikke. Han fortsætter, til jeg skriger af smerte. Til alt held slipper jeg dog for hans stående fodmassage. Han nøjes med at sætte mig i fottogsstilling og masserer så mine arme og min brystkasse. Til sidst får jeg lov til at slippe. Jeg er tolt smadret, men samtidig helt løst op i kroppen.

»Vi kommer her hver fredag efter bønner,« siger Mustafa. »I dag fik du kun 50 pct. Kom tilbage på fredag, så får du 100 pct. Bagefter tager vi alle sammen hjem til mig og spiser couscous.«

Efter to ugers rundrejse i Algeriet har jeg ikke længere tal på, hvor mange gange vi er blevet inviteret hjem til folk for at spise couscous. Desværre må jeg fortælle Mustafa, at vi forlader byen inden næste fredag.

Jeg er ked af at gå glip af hans midtidsinvitation. Men lettet over, at jeg slipper for den fuldbyrdede massage.